

Het optimisme des geloofs

WIE in den levenden God gelooft *moet* optimist zijn, en hij wordt het ook meer en meer. Gods laatste en blijvende boodschap aan de menschheid is: de gave van Zijnen Zoon. En wat zegt die Zoon? „Komt *allen* tot Mij, die belast en beladen zijt, en Ik zal u ruste geven.” Wanneer gij aan de waarheid van dit woord twijfelt, maakt gij Hem tot een leugenaar. En ik heb geleerd in een moeilik en aan beschaming rijke leven dat dit even zondig als onmogelijk is. Want de waarheid van Zijn woord en belofte is alle eeuwen door bevestigd. *„Ic ben het licht der wereld. Wie Mij volgt, zal in de duisternis niet wandelen, maar het licht des levens hebben.”* Durft *gij* nu te zeggen dat de duisternis *wel* te groot is, zoodat gij geen vergeving, troost en vrede kunt vinden? Dat durft gij niet, dat kunt gij niet, dat zult gij niet. Hij zal zich ook aan u als de Zon des levens openbaren, voor wien de duisternis vlieden *moet*.

Waarom heeft Jezus zich juist bij voorkeur tot zulke *grootte* zondaren neergebogen? Opdat wij het spoedig zouden leeren verstaan dat Hij *niemand* verstoot, die tot Hem komt. Die den moordenaar aan het kruis aannam, zou die *u* afwijzen? Christus zoekt het verlorene. De verlorene zijn Zijne bijzondere liefde. Dat heb ik duizendmaal rondom mij bevestigd gezien, dat heb ik in mijn *eigen* leven ervaren. En wat men zelf gezien, getast, doorgemaakt, ondervonden heeft, — daaraan twijfelt men *niet* meer.

Daarom ben ik optimist, al ben ik een geboren pessimist en van nature zóó dwaarmoedig dat..... ik niet durf neerschrijven wat ik wel zou wenschen te doen als ik maar één uur, één oogenblik, in eigen kracht moest leven. Maar ik heb den *Optimus*, den aller-besten, aller-trouwsten, aller-genadigsten Koning in den Jezus gevonden en nu is het woord „wanhoop” uit mijn levensboek weggenomen.

„Komt *allen* tot Mij!”

Dus ook *gij*, die deze regelen leest. Het woord is zoo waarachtig als God zelf.

Amsterdam.

Klein meisje

Zij kwam op bezoek, ze was klein en zacht
als boschviooltjes en ik dorst
bijna niet tot haar spreken. Ik dacht
aan de zonden die mijn leven torst.

Zoo lief en vroolijk sprongen haar haren
onder het roode mutsje uit.
Zij zei niet veel, soms waren
haar woorden als beekgeluid.

Zij lachte verlegen en keek met oogen
die zelf niet wisten van hun schuchtren bloei,
Haar gezichtje was zacht en bewogen
en met haar zieltje vergroeid —

toen zij heen was, lag ik gebogen,
bedroefd, en beschaamd, en vermoeid —

W. Hessels.